

paadrage Statskassen en større Pensionsbyrde, end den ellers vilde faae (Krigsministeren: Nei! de endnu lavere Aldersgrændser og Retten til at gribe dybt ned i Klasse). Ja, det andet Punkt skal jeg siden tale om, men med Hensyn til Aldersgrændsen tror jeg, at der for det Første set hen til Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke er nogen Grund til at vente nogen Besparelse ved det, som det er; thi dersom der — og det forudsætter jeg som en Selvfølge — er Mening i Slutnings-Paragrafen om den Bemyndigelse, der skal gives Krigsministeren til at affebige og derved tilveiebringe det rette Aldersforhold i Hæren, er det jo indlysende, at der vil blive affebiget lige saa godt efter denne Lov som uden denne. Dersom man derimod lod Slutningsbestemmelsen falde, og saa vel affaar Officierernes Ret til at søge deres Afsted som Ministerens Ret til at affebige med Pension, naar man altsaa indskrænkede det Hele til at affaffe Forfremmelsesgrændserne, men fastholdt den høiere Aldersgrændse 45 og 55 Aars Alderen, vilde jeg indrømme, at der vilde være nogen Udfigt til, at der vilde kunne spares Noget; men jeg tror, at selv i det Tilfælde vilde disse Forhaabninger kunne blive noget illusoriske; thi i Virkeligheden vilde Resultatet blive, at de Kapitains-Pensioner, der bleve sparede, senere vilde komme igjen som Oberst-Pensioner, og da ganske vist virke i kortere Tidrum, men ogsaa med en større Sum. Skjøndt jeg altsaa vil indrømme, at en saadan Affattelse af Loven rimeligvis vilde komme til at virke finantzielt besparende, tror jeg dog ikke, at det vil ske i nogen synderlig høj Grad; men jeg er overbevist om, at det ikke er den høitærede Krigsministers Mening, at ville lade Slutningsdelen af Loven falde og slutte sig til det første Afnit, thi i saa Tilfælde vilde Loven faae den Virkning, saaledes som der siges i Anmærkningene til Lovforslaget, at det vilde føre til faktisk forhøiede Aldersgrændser i den Tid. Jeg tror derfor, at Talen om Besparelser af Hensyn til Aldersgrændsen ikke har saa stor Vægt; men den høitærede Krigsminister indvendte strax, at de Bemærkninger, jeg havde gjort om at benytte Valgforfremmelsen i større Omfang, skulde have den af ham paapegede mindre helbige finantzielle Indflydelse. I nogen Grad vil jeg ogsaa indrømme dette; men det gælder her, som med Hensyn til det, jeg før sagde, at man ved at anvende Valgforfremmelsen i større Omfang ganske vist i Dieblisset bidrager til, at der f. Ex. bliver et større Antal Lieutenant-Pensioner, idet de ældre Lieutenanter da tidligere ville falde for Aldersgrændsen, medens man nu ved at skaffe disse ældre Lieutenanter ind i Kapitainsklassen har et muligt Udfigt til at faae Pensionerne tilbage som Kapitains-Pensioner, saa at jeg ogsaa tror, at Besparelsen her kun bliver illusorisk. Jeg skal ikke dvæle ved den ærede Krigsministers Indvending mod min Beregning om det forudsatte Antal af

Affebigelser i de følgende 5 Aar, thi jeg tilstaar, at jeg ikke forstod den. Der staar i Anmærkningerne, at det kan ventes, at der falder for Aldersgrændsen i de næste 5 Aar Alt 84 Kapitainer, inklusive Ritmestre, og jeg opfattede denne Beregning saaledes, at naar Hærløvsforlaget gaar ud fra et normalt Antal af 17 Affebigelser om Aaret, og man multiplicerer dette med 5, faar man 85, hvilket altsaa udviser det normale Antal. Den høitærede Minister tilføiede, at man til de 84 maatte lægge et Antal af 19 affebigede Generaler og Oberster, saa at man derved faar et Antal af 103. Jeg forstod ikke, hvad den ærede Krigsminister mente dermed; jeg ser ikke, at det kan være berettiget at opstille en saadan Beregning. Men der er et andet Forhold, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, og det er det, at Hærløvsforlaget i 1872—73 gik ud fra, at der skulde være 6 Forfremmelser aarlig fra Kapitain til Oberst. Det vilde altsaa i 5 Aar udgjøre i Alt 30 affebigede Oberster, og nu staar der i Anmærkningerne til Lovforslaget, at man ikke ventur, at der skal falde mere end 15 Oberster i de næste 5 Aar. Aldersgrændsen vil altsaa ikke engang virke saa meget, som det normale Forhold i Denhold til Hærløven vil fordrø, og Følgen vil da utvivlsomt blive den, at man i de følgende Aar vil affebige afskillige Oberster flere end dem, der have Udfigt til at falde for Aldersgrændsen, og i saa Henseende have vi Erfaring for, at medens der for Aldersgrændsen ikke skulde falde mere end tre, er der i de 5 Aar affebiget nogle og tredie Oberster. Der er fremkommet en Anhydning fra det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), som gik ud paa at afhjælpe disse Ulemper ved at give Krigsbestyrelsen Bemyndigelse til at oprette et Reservekorps af særlig veltjente Befalingsmænd ved at beholde dem mod et vist Honorar til Disposition, og det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. W. Jensen) gav det den Form, at de skulde kunne blive staaende med fuld Løn i 3 Aar uden at optage Pladsen for deres efterfølgende Kammerater. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har for en Del sluttet sig til disse Tanker. Jeg skal hverken udtale mig for eller imod noget Saadant; men jeg mener dog, at vi alle kunne være enige om, at det foreliggende Lovforslag ikke egner sig til at benyttes som Basis for saadanne Tankers Udarbejdelse i Lovsform. Spørgsmaalet vil jo da blive rent finantzielt; det vil blive et Spørgsmaal om Bevillingen af disse Honorarer for at have et Antal Befalingsmænd til Hærens Disposition under en eller anden Form, og jeg antager, at for saa vidt der vil finde en større Tilslutning Sted om denne Tanke, vil den komme frem i Finantsudvalget og vil altsaa der blive nærmere prøvet. Efter den Diskussion, som er forefalden om det foreliggende